

syn til hvilke jeg har nogen afvigende Opfattelse fra de ærede Medlemmer, har jeg dog ikke villet give efter for den Fristelse, som jeg kunde have til paa dette Stadium at frasalde Ordet. Den Modstand, der fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds fremkom imod den i Lovudkastet foreslaaede Ordning, kom mig ganske vist ikke uventet. Der var Dele af det ærede Medlems Argumentation, som jeg ikke nægter være mig noget uben- tebe, navnlig den stærke Hensyntagen til Stemninger, Frygt for Mistemninger og desl., men selve hans Standpunkt var mig ikke paafaldende, da det ærede Medlem jo tidligere, dengang han var Minister, har udtalt sig for og virket for en Ordning, der endog var mere spredt, idet navnlig det Lovudkast, der fremkom fra det ærede Medlem, var baseret paa Op- rettelsen af 5 Overformynderier, en Tanke, der dog ikke fandt Tilslutning i noget af Thingene. Men skjøndt det saaledes ikke kom mig uventet, saa kan jeg dog ikke nægte, at jeg sølte mig noget smerteligt berørt ved, at det ærede Medlem med en saadan Styrke hævede dette Standpunkt, ikke fordi det forekommer mig at være i sig selv saa forfærdeligt, da det selvfølgelig ikke er min Mening, at der med to Overformynderier skulde være forbundet saa overordentlig store Ulemper, at man ikke kunde gaae ind paa en saadan Ordning, naar Alt indrettebdes derefter, men navnlig fordi en saadan Ordning af Sagen betinger saa væsentlige og indgribende Forandringer i det foreliggende Lovforslag, at det vilde være uundgaeligt at henvise Sagen til Drøftelse i Udvalg, og det vilde jeg ansee for meget beklageligt paa Sagens nuværende Standpunkt. Thi denne Gang er Forslaget til denne Reform, som jo fra alle Sider saalænge har været ønsket og ventet, og det baade af Hensyn til selve Sagen, de Umvndiges Interesser, og af Hensyn til Nødvendigheden af at faae denne Sag bragt tilende, forinden vi komme ind paa Udskillelsen af Retspleien og Forvaltningen, kommet frem under særdeles gunstige Omstændigheder, gunstigere end nogen- sinde tidligere; thi denne Gang foreligger der jo et Forslag, fremkommet fra Regjeringen, og som Regjeringen altsaa vedstaaer og paatager sig Ansvaret for, hvilket Forslag tillige

paa et Punkt nær, nemlig det Punkt, som det ærede Medlem fremhævede, er stemmende med det, der blev vedtaget her i Folkethinget for 3 Aar siden, og som derhos kommer til os med den Vægt, som det altid maa have, at et Lovforslag er blevet vedtaget i det andet Thing uden nogen væsentlig Modstand der fra nogen Side. Men dertil kommer nu videre efter min Anstuelse, at den Ordning, som Lovforslaget her bringer i Forslag, i langt højere Grad, end det tilnærmelsesvis har været Tilfældet med noget andet foreliggende Forslag, er stiftet til at fyldestgjøre navnlig Hensynet til de Umvndiges Sikkerhed, som dog er Hovedhensynet, som vi have at tage ved en saadan Lov. De Fordele, som Forslaget frembyder, ere aldeles umiskjendelige, navnlig ogsaa ligeoverfor den Ordning, som det ærede Medlem har bragt i Forslag. Det er jo allerede fremhævet af ærede Medlemmer, og jeg skal derfor kun ganske kortelig recapitulere det. Det er dels, hvade jeg lægger megen Vægt paa, skjøndt ikke den mest Vægt, at Bestyrelsen af de Umvndiges Midler knyttes til en Organisation, et Institut, en Bestyrelse, i hvilken der er en god Tradition, og som har staaet sin Prøve; thi det har i Sandhed Kjøbenhavns Overformynderibestyrelse. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) lagde os paa Hjerte ikke at basere vore Institutioner paa Hensynet til Personerne og deres Dygtighed. Det er heller ikke det, jeg gjør; det er ikke den nuværende Overformynders Dygtighed, jeg sigter til; thi det kan man vist sige, at det kjøbenhavnske Overformynderies gode Sider ere allerede fremtraadte, før den nuværende Overformynder tiltraadte Embedet, og skal jeg give et slaende Beviis for, at denne Anstalt har fyldestgjort de Forventninger, man kan stille til den, skal jeg anføre det Factum, at Kjøbenhavns Overformynderies Reservecass, som i 1842, da Masseforvaltningen indførtes, udgjorde 137,000 Rb., er i Løbet af de paafølgende Aar steget saaledes, at det ved Udløbet af Regnskabsaaret den 31te Marts 1863 udgjorde 433,963 Rb. og i de følgende Aar er steget yderligere, saa at den vistnok nu andrager en halv Million — Tallet er mig ikke ganske nøie bekendt — medens samtidigt de Afgifter til Administratio-